

До євреїв

¹ Багато разів і багатьма способами в давнину промовляв був Бог до отців через пророків, ² а в останні ці дні промовляв Він до нас через Сина, що Його настановив за Наслідника всього, що Ним і віки Він створив. ³ Він був сьєвом слави та образом істоти Його, тримав усе словом сили Своєї, учинив Собою очищення наших гріхів, і засів на правиці величності на висоті. ⁴ Він остільки був ліпший понад Анголів, оскільки славніше за них успадкував Ім'я. ⁵ Кому бо коли з Анголів Він промовив: Ти Мій Син, Я сьогодні Тебе породив! І знову: Я буду Йому за Отця, а Він Мені буде за Сина! ⁶ І коли знов Він уводить на світ Перворідного, то говорить: І нехай Йому вклоняться всі Анголи Божі. ⁷ А про Анголів Він говорить: Ти чиниш духів Анголами Своїми, а палючий огонь Своїми слугами. ⁸ А про Сина: Престол Твій, о Боже, навек віку; берло Твого царювання берло праведности. ⁹ Ти полюбив праведність, а беззаконня зненавидів; через це намастив Тебе, Боже, Твій Бог оливою радості більше, ніж друзів Твоїх. ¹⁰ І: Ти, Господи, землю колись заклав, а небо то чин Твоїх рук. ¹¹ Загинуть вони, а Ти будеш стояти, всі вони, як той одяг, постаріють. ¹² Як одєжу, їх зміниш, і минуться вони, а Ти завжди Той Самий, і роки Твої не закінчатся! ¹³ Кому з Анголів Він промовив коли: Сядь праворуч Мене, доки не покладу Я Твоїх ворогів підніжком ногам Твоїм! ¹⁴ Чи не всі вони духи служебні, що їх посилають на службу для тих, хто має спасіння впадкувати?

2

¹ Через це подобає нам більше вважати на почуте, щоб ми не відпали коли. ² Коли бо те слово, що сказали його Анголи, було певне, а всякий переступ та непослух прийняли справедливу заплату, ³ то як ми втечемо, коли ми не дбали про таке велике спасіння? Воно проповідувалося спочатку від Господа, ствердилося нам через тих, хто почув, ⁴ коли Бог був засвідчив ознаками й чудами, і різними силами та обдаруванням Духом Святим із волі Своєї. ⁵ Бо Він не піддав Анголам світ майбутній, що про нього говоримо. ⁶ Але хтось десь засвідчив був, кажучи: Що є чоловік, що Ти пам'ятаєш про нього, і син людський, якого відвідуєш? ⁷ Ти його вчинив мало меншим від Анголів, і честю й величністю Ти вінчаєш його, і поставив його над ділами рук Своїх, ⁸ усе піддав Ти під ноги йому! А коли Він піддав йому все, то не залишив нічого йому непідданого. А тепер ще не бачимо, щоб піддане було йому все. ⁹ Але бачимо Ісуса, мало чим уменшеним від Анголів, що за перетерплення смерті Він увінчаний честю й величністю, щоб за благодаттю Божою смерть скуштувати за всіх. ¹⁰ Бо належало, щоб Той, що все ради Нього й усе від Нього, Хто до слави привів багато синів, Провідника їхнього спасіння вчинив досконалим через страждання. ¹¹ Бо Хто освячує, і ті, хто освячується усі від Одного. З цієї причини не соромиться Він звати братами їх, кажучи: ¹² Сповіщу про Ім'я Твоє браттям Своїм, буду хвалити Тебе серед Церкви! ¹³ І ще: На Нього я буду надіятися! І ще: Ото Я та діти, яких Бог Мені дав. ¹⁴ А що діти стали спільниками тіла та крові, то й Він став учасником їхнім, щоб смертю знищити того, хто має владу

смерти, цебто диявола, ¹⁵ та визволити тих усіх, хто все життя страхом смерти тримався в неволі. ¹⁶ Бо приймає Він не Анголів, але Авраамове насіння. ¹⁷ Тому мусів бути Він у всьому подібний братам, щоб стати милостивим та вірним Первосвященником у Божих справах, для вблагання за гріхи людей. ¹⁸ Бо в чому був Сам постраждав, випробовуваний, у тому Він може й випробовуваним допомогти.

3

¹ Отож, святі брати, учасники небесного покликання, уважайте на Апостола й Первосвященника нашого ісповідання, Ісуса, ² що вірний Тому, Хто настановив Його, як був і Мойсей у всім домі Його, ³ бо гідний Він вищої слави понад Мойсея, поскільки будівничий має більшу честь, аніж дім. ⁴ Усякий бо дім хтось будує, а Той, хто все збудував, то Бог. ⁵ І Мойсей вірний був у всім домі Його, як слуга, на свідоцтво того, що сказати повинно було. ⁶ Христос же, як Син, у Його домі. А дім Його ми, коли тільки відвагу й похвалу надії додержимо певними аж до кінця. ⁷ Тому то, як каже Дух Святий: Сьогодні, як голос Його ви почуєте, ⁸ не робіть затверділими ваших сердець, як під час нарікань, за дня випробовування на пустині, ⁹ де Мене випробовували отці ваші, Мене випробовували, і бачили працю Мою сорок років. ¹⁰ Через це Я розгнівався був на той рід і сказав: Постійно вони блудять серцем, вони не пізнали доріг Моїх, ¹¹ тому Я присягнув був у гніві Своім, що вони до Мого відпочинку не ввійдуть! ¹² Стережіться, брати, щоб у комусь із вас не було злого серця невірства, що воно відступало б від Бога Живого! ¹³ Але кожного дня

заохочуйте один одного, доки зветься Сьогодні, щоб запеклим не став котрий з вас через підступ гріха. ¹⁴ Бо ми стали учасниками Христа, коли тільки почате життя ми затримаємо певним аж до кінця, ¹⁵ аж поки говориться: Сьогодні, як голос Його ви почуєте, не робіть затверділими ваших сердець, як під час нарікань! ¹⁶ Котрі бо, почувши, розгнівали Бога? Чи не всі, хто з Єгипту вийшов з Мойсеєм? ¹⁷ На кого ж Він гнівався був сорок років? Хіба не на тих, хто згрішив, що їхні кості в пустині полягли? ¹⁸ Проти кого Він був присягався, що не ввійдуть вони до Його відпочинку, як не проти неслухняних? ¹⁹ І ми бачимо, що вони не змогли ввійти за невірство.

4

¹ Отже, біймося, коли застається обітниця входу до Його відпочинку, щоб не виявилось, що хтось із вас опізнився. ² Бо Євангелія була звіщена нам, як і тим. Але не принесло пожитку їм слово почуте, бо воно не злучилося з вірою слухачів. ³ Бо до Його відпочинку входимо ми, що ввірували, як Він провістив: Я присяг був у гніві Своїм, що до місця Мого відпочинку не ввійдуть вони, хоч діла Його були вчинені від закладин світу. ⁴ Бо колись про день сьомий сказав Він отак: І Бог відпочив сьомого дня від усієї праці Своєї. ⁵ А ще тут: До Мого відпочинку не ввійдуть вони! ⁶ Коли ж залишається ото, що деякі ввійдуть до нього, а ті, кому Євангелія була перше звіщена, не ввійшли за непослух, ⁷ то ще призначає Він деякий день, сьогодні, бо через Давида говорить по таким довгим часі, як вище вже сказано: Сьогодні, як голос Його ви почуєте, не робіть затверділими ваших сердець! ⁸ Бо коли б Ісус

Навин дав їм відпочинок, то про інший день не казав би по цьому. ⁹ Отож, людові Божому залишається суботство, спочинок. ¹⁰ Хто бо ввійшов був у Його відпочинок, то й той відпочив від учинків своїх, як і Бог від Своїх. ¹¹ Отож, попильнуймо ввійти до того відпочинку, щоб ніхто не потрапив у непослух за прикладом тим. ¹² Бо Боже Слово живе та діяльне, гостріше від усякого меча обосічного, проходить воно аж до поділу душі й духа, суглобів та мозків, і спосібне судити думки та наміри серця. ¹³ І немає створіння, щоб сховалось перед Ним, але все наге та відкрите перед очима Його, Йому дамо звіт! ¹⁴ Отож, мавши великого Первосвященника, що небо перейшов, Ісуса, Сина Божого, тримаймося ісповідання нашого! ¹⁵ Бо ми маємо не такого Первосвященника, що не міг би співчувати слабостям нашим, але випробуваного в усьому, подібно до нас, окрім гріха. ¹⁶ Отож, приступаймо з відвагою до престолу благодаті, щоб прийняти милість та для своєчасної допомоги знайти благодать.

5

¹ Кожен бо первосвященик, що з-між людей вибирається, настановляється для людей на служіння Богові, щоб приносити дари та жертви за гріхи, ² і щоб міг співчувати недосвідченим та заблудженим, бо й сам він перейнятий слабістю. ³ І тому він повинен як за людей, так само й за себе самого приносити жертви за гріхи. ⁴ А чести цієї ніхто не бере сам собою, а покликаний Богом, як і Аарон. ⁵ Так і Христос, не Сам Він прославив Себе, щоб Первосвящеником стати, а Той, що до Нього сказав: Ти Мій Син, Я сьогодні Тебе породив. ⁶ Як і на іншому місці говорить: Ти Священик навіки за чином Мелхиседековим.

⁷ Він за днів тіла Свого з голосінням великим та слізьми приніс був благання й молитви до Того, хто від смерти Його міг спасти, і був вислуханий за побожність Свою. ⁸ І хоч Сином Він був, проте навчився послуху з того, що вистраждав був. ⁹ А вдосконалившись, Він для всіх, хто слухняний Йому, спричинився для вічного спасіння, ¹⁰ і від Бога був названий Первосвященником за чином Мелхиседековим. ¹¹ Про це нам би треба багато казати, та висловити важко його, бо нездібні ви стали, щоб слухати. ¹² Ви бо за віком повинні б бути вчителями, але ви потребуєте ще, щоб хтось вас навчав перших початків Божого Слова. І ви стали такими, яким потрібне молоко, а не страва тверда. ¹³ Бо хто молока вживає, той недосвідчений у слові правди, бо він немовля. ¹⁴ А страва тверда для дорослих, що мають чуття, привчені звичкою розрізняти добро й зло.

6

¹ Тому полишімо початки науки Христа, та й звернімося до досконалости, і не кладімо знову засади покаяння від мертвих учинків та про віру в Бога, ² науки про хрищення, про покладання рук, про воскресіння мертвих та вічний суд. ³ Зробимо й це, коли Бог дозволить. ⁴ Не можна бо тих, що раз просвітілись були, і скуштували небесного дару, і стали причасниками Духа Святого, ⁵ і скуштували доброго Божого Слова та сили майбутнього віку, ⁶ та й відпали, знов відновляти покаянням, коли вдруге вони розпинають у собі Сина Божого та зневажають. ⁷ Бо земля, що п'є дощ, який падає часто на неї, і родить рослини, добрі для тих, хто їх і вирощує, вона благословення від Бога приймає.

⁸ Але та, що приносить терня й будяччя, непотрібна вона та близька до прокляття, а кінець її спалення. ⁹ Та ми сподіваємось, любі, кращого про вас, що спасіння тримаєтеся, хоч говоримо й так. ¹⁰ Та не є Бог несправедливий, щоб забути діло ваше та працю любови, яку показали в Ім'я Його ви, що святим послужили та служите. ¹¹ Ми ж бажаємо, щоб кожен із вас виявляв таку саму завзятість на певність надії аж до кінця, ¹² щоб ви не розлінились, але переймали від тих, хто обітницю впадковує вірою та терпелівістю. ¹³ Бо Бог, обітницю давши Авраамові, як не міг ніким вищим поклястися, поклявся Сам Собою, ¹⁴ говорячи: Поблагословити Я конче тебе поблагословлю, та розмножити розмножу тебе! ¹⁵ І, терплячи довго отак, Авраам одержав обітницю. ¹⁶ Бо люди клянуться вищим, і клятва на ствердження кінчає всяку їхню суперечку. ¹⁷ Тому й Бог, хотівши переважно показати спадкоємцям обітницю незмінність волі Своєї, учинив те при помочі клятви, ¹⁸ щоб у двох тих незмінних речах, що в них не можна сказати неправди Богові, мали потіху міцну ми, хто прибіг прийняти надію, що лежить перед нами, ¹⁹ що вони для душі як котвиця, міцна та безпечна, що аж до середини входить за заслону, ²⁰ куди, як предтеча, за нас увійшов був Ісус, ставши навіки Первосвящеником за чином Мелхиседеківим.

7

¹ Бо цей Мелхиседек, цар Салиму, священик Бога Всевишнього, що був стрів Авраама, як той вертався по поразці царів, і його поблагословив. ² Авраам відділив йому й десятину від усього, найперше бо він визначає цар правди, а потім цар Салиму,

цебто цар миру. ³ Він без батька, без матері, без родоводу, не мав ані початку днів, ані кінця життя, уподобився Божому Сину, пробуває священиком завжди. ⁴ Побачте ж, який він великий, що йому й десятину з добичі найліпшої дав патріярх Авраам! ⁵ Ті з синів Левієвих, що священство приймають, мають заповідь брати за Законом десятину з народу, цебто з братів своїх, хоч і вийшли вони з Авраамових стегон. ⁶ Але цей, що не походить з їхнього роду, десятину одержав від Авраама, і поблагословив того, хто обітницю мав. ⁷ І без усякої суперечки більший меншого благословляє. ⁸ І тут люди смертельні беруть десятину, а там той, про якого засвідчується, що живе. ⁹ І, щоб сказати отак, через Авраама і Левій, що бере десятини, дав сам десятини. ¹⁰ Бо ще в батькових стегнах він був, коли стрів його Мелхиседек. ¹¹ Отож, коли б досконалість була через священство левитське, бо люди Закона одержали з ним, то яка ще потреба була, щоб Інший Священик повстав за чином Мелхиседековим, а не зватися за чином Аароновим? ¹² Коли бо священство змінюється, то з потреби буває переміна й Закону. ¹³ Бо Той, що про Нього говориться це, належав до іншого племені, з якого ніхто не ставав був до жертівника. ¹⁴ Бож відомо, що Господь наш походить від Юди, а про це плем'я, про священство його, нічого Мойсей не сказав. ¹⁵ І ще більше відомо, коли повстає на подобу Мелхиседека Інший Священик, ¹⁶ що був не за законом тілесної заповіді, але з сили незнищального життя. ¹⁷ Бо свідчить: Ти Священик навіки за чином Мелхиседековим. ¹⁸ Попередня бо заповідь відкладається через неміч її та некорисність. ¹⁹ Бо не вдосконалив нічого Закон. Запроваджена

ж краща надія, що нею ми наближуємось до Бога. ²⁰ І поскільки воно не без клятви, ²¹ вони бо без клятви були священиками, Цей же з клятвою через Того, Хто говорить до Нього: Клявся Господь і не буде Він каятися: Ти Священик навіки за чином Мелхиседековим, ²² то постільки Ісус став запорукою кращого Заповіту! ²³ І багато було їх священиків, бо смерть боронила лишатися їм, ²⁴ але Цей, що навіки лишається, безперестанне Священство Він має. ²⁵ Тому може Він завжди й спасати тих, хто через Нього до Бога приходять, бо Він завжди живий, щоб за них заступитись. ²⁶ Отакий бо потрібний нам Первосвященик: святий, незлобивий, невинний, відлучений від грішників, що вищий над небеса, ²⁷ що потреби не має щодня, як ті первосвященики, перше приносити жертви за власні гріхи, а потому за людські гріхи, бо Він це раз назавжди вчинив, принісши Самого Себе. ²⁸ Закон бо людей ставить первосвящениками, що немочі мають, але слово клятви, що воно за Законом, ставить Сина, Який досконалий навіки!

8

¹ Головна ж річ у тому, про що я говорю: маємо Первосвященика, що засів на небесах, по правиці престолу величності, ² що Він Священнослужитель святині й правдивої скинії, що її збудував був Господь, а не людина. ³ Усякий бо первосвященик настановляється, щоб приносити дари та жертви, а тому було треба, щоб і Цей щось мав, що принести. ⁴ Бо коли б на землі перебував, то не був би Він священиком, бо тут пробувають священики, що дари приносять за Законом. ⁵ Вони служать образіві й тіні небесного, як Мойсееві сказано, коли мав

докінчити шкінію: Дивись бо, сказав, зроби все за зразком, що тобі на горі був показаний! ⁶ А тепер одержав Він краще служіння, поскільки Він посередник і кращого заповіту, який на кращих обітницях був узаконений. ⁷ Бо коли б отой перший був бездоганний, не шукалося б місця для другого. ⁸ Бо їм докоряючи, каже: Ото дні надходять, говорить Господь, коли з домом Ізраїля й з Юдиним домом Я складу Заповіта Нового, ⁹ не за заповітом, що його Я склав був з отцями їхніми дня, коли взяв їх за руку, щоб вивести їх із землі єгипетської. А що вони не залишилися в Моїм заповіті, то й Я їх покинув, говорить Господь! ¹⁰ Оце Заповіт, що його Я складу по тих днях із домом Ізраїлевим, говорить Господь: Покладу Я Закони Свої в їхні думки, і на їхніх серцях напишу їх, і буду їм Богом, вони ж будуть народом Моїм! ¹¹ І кожен не буде навчати свого ближнього, і кожен брата свого, промовляючи: Пізнай Господа! Усі бо вони будуть знати Мене від малого та аж до великого з них! ¹² Буду бо Я милостивий до їхніх неправд, і їхніх гріхів не згадаю Я більш! ¹³ Коли ж каже Новий Заповіт, то тим назвав перший старим. А що порохнявіє й старіє, те близьке до зотління.

9

¹ Мав же і перший заповіт постанови богослужби та світську святиню. ² Була бо уряджена перша шкінія, яка зветься святиня, а в ній був свічник, і стіл, і жертвенні хліби. ³ А за другою заслоною шкінія, що зветься Святеє Святих. ⁴ Мала вона золоту кадильницю й ковчега заповіту, усюди обкутого золотом, а в нім золота посудина з манною, і розцвіле жезло Ааронове та таблиці заповіту. ⁵ А над ним херувими слави, що затінювали престола благодаті,

про що говорити докладно тепер не потрібно. ⁶ При такому ж урядженні до першої шкіни входили завжди священники, правлячи служби Богові, ⁷ а до другої раз на рік сам первосвященик, не без крові, яку він приносить за себе й за людські провини. ⁸ Святий Дух виявляє оцим, що ще не відкрита дорога в святиню, коли ще стоїть перша шкіня. ⁹ Вона образ для часу теперішнього, за якого приносяться дари та жертви, що того не можуть вдосконалити, щодо сумління того, хто служить, ¹⁰ що тільки в потравах та в напоях, та в різних обмиваннях, в уставах тілесних, установлено їх аж до часу направи. ¹¹ Але Христос, Первосвященик майбутнього доброго, прийшов із більшою й досконалішою шкінею, нерукотворною, цебто не цього втворення, ¹² і не з кров'ю козлів та телят, але з власною кров'ю увійшов до святині один раз, та й набув вічне відкуплення. ¹³ Бо коли кров козлів та телят та попіл із ялівок, як покропить нечистих, освячує їх на очищення тіла, ¹⁴ скільки ж більш кров Христа, що Себе непорочного Богу приніс Святим Духом, очистить наше сумління від мертвих учинків, щоб служити нам Богові Живому! ¹⁵ Тому Він Посередник Нового Заповіту, щоб через смерть, що була для відкуплення від переступів, учинених за першого заповіту, покликані прийняли обітницю вічного спадку. ¹⁶ Бо де заповіт, там має відбутися смерть заповітника, ¹⁷ заповіт бо важливий по мертвих, бо нічого не варт він, як живе заповітник. ¹⁸ Тому й перший заповіт освячений був не без крові: ¹⁹ Коли бо Мойсей сповістив був усі заповіді за Законом усьому народові, він узяв кров козлів та телят із водою й червоною вовною та з ісопом, та й покропив і саму оту книгу, і людей, ²⁰ проказуючи: Це кров заповіту, що його наказав для вас Бог! ²¹ Так

само і скинію, і ввесь посуд служебний покропив він кров'ю. ²² І майже все за Законом кров'ю очищується, а без пролиття крові не має відпущення. ²³ Отож, треба було, щоб образи небесного очищалися цими, а небесне саме кращими від оцих жертвами. ²⁴ Бо Христос увійшов не в рукотворну святиню, що була на взір правдивої, але в саме небо, щоб з'явитись тепер перед Божим лицем за нас, ²⁵ і не тому, щоб часто приносити в жертву Себе, як первосвященик увиходить у святиню кожнорічно із кров'ю чужою, ²⁶ бо інакше Він мусів би часто страждати ще від закладин світу, а тепер Він з'явився один раз на схилку віків, щоб власною жертвою знищити гріх. ²⁷ І як людям призначено вмерти один раз, потім же суд, ²⁸ так і Христос один раз був у жертву принесений, щоб понести гріхи багатьох, і не в справі гріха другий раз з'явитися тим, хто чекає Його на спасіння.

10

¹ Бо Закон, мавши тільки тінь майбутнього добра, а не самий образ речей, тими самими жертвами, що завжди щороку приносяться, не може ніколи вдосконалити тих, хто приступає. ² Інакше вони перестали б приноситись, бо ті, хто служить, очищені раз, уже б не мали жадної свідомости гріхів. ³ Але в них спомин про гріхи буває щороку, ⁴ бо тож неможливе, щоб кров биків та козлів здійсмила гріхи! ⁵ Тому то, входячи в світ, Він говорить: Жертви й приношення Ти не схотів, але тіло Мені приготував. ⁶ Цілопалення й жертви покутної Ти не жадав. ⁷ Тоді Я сказав: Ось іду, в звої книжки про Мене написано, щоб волю чинити Твою, Боже! ⁸ Він вище сказав, що жертви й приносу, та цілопалення й жертви покутної, які за Законом приносяться, Ти не жадав

і Собі не вполюбав. ⁹ Потому сказав: Ось іду, щоб волю Твою чинити, Боже. Відміняє Він перше, щоб друге поставити. ¹⁰ У цій волі ми освячені жертвоприношенням тіла Ісуса Христа один раз. ¹¹ І кожен священник щоденно стоїть, служачи, і часто приносить жертви ті самі, що ніколи не можуть зняти гріхів. ¹² А Він за гріхи світу приніс жертву один раз, і назавжди по Божій правиці засів, ¹³ далі чекаючи, аж вороги Його будуть покладені за підніжка Його ніг. ¹⁴ Бо жертвоприношенням одним вдосконалив Він тих, хто освячується. ¹⁵ Свідкує ж і Дух Святий нам, як говорить: ¹⁶ Оце заповіт, що його по цих днях встановляю Я з ними, говорить Господь, Закони вої Я дам в їхні серця, і в їхніх думках напишу їх. ¹⁷ А їхніх гріхів та несправедливостей їхніх Я більш не згадаю! ¹⁸ А де їхнє відпущення, там нема вже жертвоприношення за гріхи. ¹⁹ Отож, браття, ми маємо відвагу входити до святині кров'ю Ісусовою, ²⁰ новою й живою дорогою, яку нам обновив Він через завісу, цебто через тіло Своє, ²¹ маємо й Великого Священника над домом Божим, ²² то приступімо з щирим серцем, у повноті віри, окропивши серця від сумління лукавого та обмивши тіла чистою водою! ²³ Тримаймо непохитне визнання надії, вірний бо Той, Хто обіцяв. ²⁴ І уважаймо один за одним для заохоти до любови й до добрих учинків. ²⁵ Не кидаймо збору свого, як то звичай у деяких, але заохочуймося, і тим більше, скільки більше ви бачите, що зближається день той. ²⁶ Бо як ми грішимо самовільно, одержавши пізнання правди, то вже за гріхи не знаходиться жертви, ²⁷ а страшливе якесь сподівання суду та гнів палючий, що має пожерти противників. ²⁸ Хто відкидає Закона Мойсея, такий немилосердно вмирає при

двох чи трьох свідках, ²⁹ скільки ж більшої муки, додумується? заслуговує той, хто потоптав Сина Божого, і хто кров заповіту, що нею освячений, за звичайну вважав, і хто Духа благодаті зневажив! ³⁰ Бо знаємо Того, Хто сказав: Мені помста належить, Я відплачу, говорить Господь. І ще: Господь буде судити народа Свого! ³¹ Страшна річ упасти в руки Бога Живого! ³² Згадайте ж про перші дні ваші, як ви просвітілися й витерпіли запеклу боротьбу страждань. ³³ Ви були то видовищем зневаги й знуцання, то були учасниками тих, що жили так. ³⁴ Ви бо страждали й з ув'язненими, і грабунок свого майна прийняли з потіхою, відаючи, що маєте в небі для себе майно неминуще та краще. ³⁵ Тож не відкидайте відваги своєї, бо має велику нагороду вона. ³⁶ Бо вам терпеливість потрібна, щоб Божу волю вчинити й прийняти обітницю. ³⁷ Бо ще мало, дуже мало, і Той, хто має прийти, прийде й баритись не буде! ³⁸ А праведний житиме вірою. І: Коли захитається він, то душа Моя його не вподобає. ³⁹ Ми ж не з тих, хто хитається на загибіль, але віруємо на спасіння душі.

11

¹ А віра то підстава сподіваного, доказ небаченого. ² Бо нею засвідчені старші були. ³ Вірою ми розуміємо, що віки Словом Божим збудовані, так що з невидимого сталось видиме. ⁴ Вірою Авель приніс Богові жертву кращу, як Каїн; нею засвідчений був, що він праведний, як Бог свідчив про дари його; нею, і вмерши, він ще промовляє. ⁵ Вірою Енох був перенесений на небо, щоб не бачити смерти; і його не знайшли, бо Бог переніс його. Бо раніш, як його перенесено, він був засвідчений, що Богові він

догодив. ⁶ Догодити ж без віри не можна. І той, хто до Бога приходить, мусить вірувати, що Він є, а тим, хто шукає Його, Він дає нагороду. ⁷ Вірою Ной, як дістав був об'явлення про те, чого ще не бачив, побоявшись, зробив ковчега, щоб дім свій спасти; нею світ засудив він, і став спадкоємцем праведности, що з віри вона. ⁸ Вірою Авраам, покликаний на місце, яке мав прийняти в спадщину, послухався та й пішов, не відаючи, куди йде. ⁹ Вірою він перебував на Землі Обіцяній, як на чужій, і проживав у наметах з Ісаком та Яковом, співспадкоємцями тієї ж обітниці, ¹⁰ бо чекав він міста, що має підвалини, що Бог його будівничий та творець. ¹¹ Вірою й Сара сама дістала силу прийняти насіння, і породила понад час свого віку, бо вірним вважала Того, Хто обітницю дав. ¹² Тому й від одного, та ще змертвілого, народилось так багато, як зорі небесні й пісок незчислений край моря. ¹³ Усі вони повмирали за вірою, не одержавши обітниць, але здалека бачили їх, і повітали, і вірували в них, та визнавали, що вони на землі чужаниці й прихоськи. ¹⁴ Бо ті, що говорять таке, виявляють, що шукають батьківщини. ¹⁵ І коли б вони пам'ятали ту, що вийшли з неї, то мали б були час повернутись. ¹⁶ Та бажають вони тепер кращої, цєбто небесної, тому й Бог не соромиться їх, щоб звати Себе їхнім Богом, бо Він приготував їм місто. ¹⁷ Вірою Авраам, випробований, привів був на жертву Ісака, і, мавши обітницю, приніс однородженого, ¹⁸ що йому було сказано: В Ісакові буде насіння тобі. ¹⁹ Бо він розумів, що Бог має силу й воскресити з мертвих, тому й одержав його на прообраз. ²⁰ Вірою в майбутне поблагословив Ісак Якова та Ісава. ²¹ Вірою Яків, умираючи, поблагословив кожного сина Йосипового,

і схилився на верх свого жезла. ²² Вірою Йосип, умираючи, згадав про вихід синів Ізраїлевих та про кості свої заповів. ²³ Вірою Мойсей, як родився, переховувався батьками своїми три місяці, бо вони бачили, що гарне дитя, і не злякались наказу царевого. ²⁴ Вірою Мойсей, коли виріс, відрікся зватися сином дочки фараонової. ²⁵ Він хотів краще страждати з народом Божим, аніж мати дочасну гріховну потіху. ²⁶ Він наругу Христову вважав за більше багатство, ніж скарби єгипетські, бо він озирався на Божу нагороду. ²⁷ Вірою він покинув Єгипет, не злякавшись гніву царевого, бо він був непохитний, як той, хто Невидимого бачить. ²⁸ Вірою справив він Пасху й покроплення крові, щоб їх не торкнувся той, хто погубив первороджених. ²⁹ Вірою вони перейшли Червоне море, немов суходолом, на що спокусившись єгиптяни, потопились. ³⁰ Вірою впали ерихонські мури по семиденнім обходженні їх. ³¹ Вірою блудниця Рахав не згинула з невірними, коли з миром прийняла вивідувачів. ³² І що ще скажу? Бо не стане часу мені, щоб оповідати про Гедеона, Варака, Самсона, Ефтая, Давида й Самуїла та про пророків, ³³ що вірою царства побивали, правду чинили, одержували обітниці, пащі левам загороджували, ³⁴ силу огненну гасили, утікали від вістря меча, зміцнялись від слабости, хоробрі були на війні, обертали в розтіч полки чужоземців; ³⁵ жінки діставали померлих своїх із воскресіння; а інші бували скатовані, не прийнявши визволення, щоб отримати краще воскресіння; ³⁶ а інші дізнали наруги та рани, а також кайдани й в'язниці. ³⁷ Камінням побиті бували, допитувані, перепилювані, умирали, зарубані мечем, тинялися в овечих та козячих

шкурах, збідовані, засумовані, витерпілі. ³⁸ Ті, що світ не вартий був їх, тинялися по пустинях та горах, і по печерах та проваллях земних. ³⁹ І всі вони, одержавши засвідчення вірою, обітниці не прийняли, ⁴⁰ бо Бог передбачив щось краще про нас, щоб вони не без нас досконалість одержали.

12

¹ Тож і ми, мавши навколо себе велику таку хмару свідків, скиньмо всякий тягар та гріх, що облутує нас, та й біжім з терпеливістю до боротьби, яка перед нами, ² дивлячись на Ісуса, на Начальника й Виконавця віри, що замість радості, яка була перед Ним, перетерпів хреста, не звертавши уваги на сором, і сів по правиці престолу Божого. ³ Тож подумайте про Того, хто перетерпів такий перекір проти Себе від грішних, щоб ви не знемоглись, і не впали на душах своїх. ⁴ Ви ще не змагались до крові, борючись проти гріха, ⁵ і забули нагад, що говорить до вас, як синів: Мій сину, не нехтуй Господньої кари, і не знемагай, коли Він докоряє тобі. ⁶ Бо Господь, кого любить, того Він карає, і б'є кожного сина, якого приймає! ⁷ Коли терпите кару, то робить Бог вам, як синам. Хіба є такий син, що батько його не карає? ⁸ А коли ви без кари, що спільна для всіх, то ви діти з перелюбу, а не сини. ⁹ А до того, ми мали батьків, що карали наше тіло, і боялися їх, то чи ж не далеко більше повинні коритися ми Отцеві духів, щоб жити? ¹⁰ Ті нас за короткого часу карали, як їм до вподоби було, Цей же на користь, щоб ми стали учасниками Його святости. ¹¹ Усяка кара в теперішній час не здається потіхою, але смутком, та згодом для навчених нею приносить мирний плід праведности! ¹² Тому то

опущені руки й коліна знеможені випростуйте, ¹³ і чиніть прості стежки ногам вашим, щоб кульгаве не збочило, але краще виправилось. ¹⁴ Пильнуйте про мир зо всіма, і про святість, без якої ніхто не побачить Господа. ¹⁵ Дивіться, щоб хто не зостався без Божої благодаті, щоб не виріс який гіркий корінь і не наробив непокою, і щоб багато-хто не опоганились тим. ¹⁶ Щоб не був хто блудник чи безбожник, немов той Ісав, що своє перворідство віддав за поживу саму. ¹⁷ Бо знаєте ви, що й після, як схотів він успадкувати благословення, відкинутий був, не знайшов бо був можливости до покаяння, хоч його із слізьми шукав. ¹⁸ Бо ви не приступили до гори дотикальної та до палючого огню, і до хмари, і до темряви, та до бурі, ¹⁹ і до сурмового звуку, і до голосу слів, що його ті, хто чув, просили, щоб більше не мовилось слово до них. ²⁰ Не могли бо вони того витримати, що наказано: Коли й звірина до гори доторкнеться, то буде камінням побита. ²¹ І таке страшне те видіння було, що Мойсей проказав: Я боюся й тремчу!... ²² Але ви приступили до гори Сіонської, і до міста Бога Живого, до Єрусалиму небесного, і до десятків тисяч Анголів, ²³ і до Церкви первороджених, на небі написаних, і до Судді всіх до Бога, і до духів удосконалених праведників, ²⁴ і до Посередника Нового Заповіту до Ісуса, і до покроплення крові, що краще промовляє, як Авелева. ²⁵ Глядіть, не відвертайтеся від того, хто промовляє. Бо як не повтікали вони, що зреклися того, хто звіщав на землі, то тим більше ми, якщо зрікаємося Того, Хто з неба звіщає, ²⁶ що голос Його захитав тоді землю, а тепер обіцяв та каже: Ще раз захитаю не тільки землю, але й небом. ²⁷ А ще раз визначає заміну

захитаного, як створеного, щоб zostалися ті, хто непохитний. ²⁸ Отож ми, що приймаємо царство непохитне, нехай маємо благодать, що нею приємно служитимемо Богові з побожністю й зо страхом. ²⁹ Бо наш Бог то палючий огонь!

13

¹ Братоловство нехай пробуває між вами! ² Не забувайте любови до приходнів, бо деякі нею, навіть не відаючи, гостинно були прийняли Анголів. ³ Пам'ятайте про в'язнів, немов із ними були б ви пов'язані, про тих, хто страждає, як такі, що й самі ви знаходитесь в тілі. ⁴ Нехай буде в усіх чесний шлюб та ложе непорочне, а блудників та перелюбів судитиме Бог. ⁵ Будьте життям не грошолобні, задовольняйтеся тим, що маєте. Сам бо сказав: Я тебе не покину, ані не відступлюся від тебе! ⁶ Тому то ми сміливо говоримо: Господь мені помічник, і я не злякаюсь нікого: що зробить людина мені? ⁷ Спогадуйте наставників ваших, що вам говорили Слово Боже; і, дивлячися на кінець їхнього життя, переймайте їхню віру. ⁸ Ісус Христос учора, і сьогодні, і навіки Той Самий! ⁹ Не захоплюйтеся всілякими та чужими науками. Бо річ добра зміцнити серця благодаттю, а не стравами, що користи від них не одержали ті, хто за ними ходив. ¹⁰ Маємо жертівника, що від нього годуватися права не мають ті, хто скинії служить, ¹¹ бо котрих звірят кров первосвященик уносить до святині за гріхи, тих м'ясо палиться поза табором, ¹² тому то Ісус, щоб кров'ю Своєю людей освятити, постраждав поза брамою. ¹³ Тож виходьмо до Нього поза табір, і наругу Його понесімо, ¹⁴ бо постійного міста не маємо тут, а шукаємо майбутнього! ¹⁵ Отож, завжди

приносьмо Богові жертву хвали, цебто плід уст, що Ім'я Його славлять. ¹⁶ Не забувайте ж і про добродійність та спільність, бо жертви такі вгодні Богові. ¹⁷ Слухайтеся ваших наставників та коріться їм, вони бо пильнують душ ваших, як ті, хто має здати справу. Нехай вони роблять це з радістю, а не зідхаючи, бо це для вас не корисне. ¹⁸ Моліться за нас, бо надіємося, що ми маємо добре сумління, бо хочемо добре в усьому поводитись. ¹⁹ А надто прошу це робити, щоб швидше до вас мене вернено. ²⁰ Бог же миру, що з мертвих підняв великого Пастиря вівцям кров'ю вічного заповіту, Господа нашого Ісуса, ²¹ нехай вас удосконалить у кожному доброму ділі, щоб волю чинити Його, чинячи в вас любе перед лицем Його через Ісуса Христа, Якому слава на віки вічні. Амінь. ²² Благаю ж вас, браття, прийміть слово потіхи, бо коротко я написав вам. ²³ Знайте, що наш брат Тимофій вже випущений, і я з ним; коли незабаром він прийде, я вас побачу. ²⁴ Вітайте всіх ваших наставників та всіх святих. Вітають вас ті, хто в Італії. ²⁵ Благодать зо всіма вами! Амінь.

Біблія

The Holy Bible in Ukrainian, Bob Jones University 1996

copyright © 1996 Bob Jones University

Language: Українська (Ukrainian)

Translation by: Bob Jones University

The Ukrainian Version of the Bible. Copyright © 1996 Bob Jones University. Use of the work for profit making purposes is expressly forbidden. This work may not be copied or reproduced in any way for the purpose of profitable business ventures. Its publication has been financed on a nonprofit basis for the express purpose of propagating the gospel of the Lord Jesus Christ. Nonprofit uses of the material for the exclusive purpose of propagating the gospel of the Lord Jesus Christ are expressly permitted provided that the work is in no way modified and provided that those who use it hold strongly to the doctrines of the verbal plenary inspiration of the Bible, the deity and humanity of the virgin-born Son of God, the Lord Jesus Christ, the physical bodily resurrection of our Lord, and otherwise hold to the fundamental doctrines of the Christian faith.

2021-10-16

PDF generated using Haiola and XeLaTeX on 11 Nov 2022 from source files dated 2 Aug 2022

db2d1414-1c39-5590-ac84-c16ebddb82e5